KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT

13. januar 2009 *

I de forenede sager C-512/07 P(R) og C-15/08 P(R),

angående to appeller i henhold til artikel 57, stk. 2, i statutten for Domstolen, der blev registreret på Domstolens Justitskontor henholdsvis den 22. november 2007 og den 16. januar 2008,

Achille Occhetto, Rom (Italien), ved avvocati P. De Caterini og F. Paola, og med valgt adresse i Luxembourg,

og

Europa-Parlamentet ved H. Krück, N. Lorenz og L. Visaggio, som befuldmægtigede,

appellanter,

de øvrige parter i appelsagen:

Beniamino Donnici, Castrolibero (Italien), ved avvocati M. Sanino, G.M. Roberti, I. Perego og P. Salvatore,

sagsøger i første instans,

* Processprog: italiensk.

Den Italienske Republik ved I.M. Braguglia, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato P. Gentili,

intervenient i første instans,

har

DOMSTOLENS PRÆSIDENT

efter at have hørt generaladvokat L.M. Poiares Maduro,

afsagt følgende

Kendelse

1 Achille Occhetto og Europa-Parlamentet har ved deres appeller nedlagt påstand om annullation af kendelse afsagt af dommeren i sager om foreløbige forholdsregler ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 15. november 2007 (sag T-215/07 R, Donnici mod Parlamentet, Sml. II, s. 4673, herefter »den appellerede kendelse«), hvori dommeren bestemte, at gennemførelsen af Europa-Parlamentets afgørelse af 24. maj 2007 om prøvelse af Beniamino Donnicis medlemskab af Europa-Parlamentet (2007/2121(REG), herefter »den omtvistede afgørelse«) skulle udsættes.

2 Da de ovennævnte appeller angår samme genstand og har forbindelse med hinanden, forenes de med henblik på denne kendelse i overensstemmelse med procesreglementets artikel 43.

Retsforskrifter

Akten af 1976

3 Artikel 6-8, artikel 12 og artikel 13, stk. 3, i akten om almindelige direkte valg af repræsentanterne i Europa-Parlamentet, der er bilagt Rådets afgørelse 76/787/EKSF, EØF, Euratom af 20. september 1976 (EFT L 278, s. 1), som senest ændret og omnummereret ved Rådets afgørelse 2002/772/EF, Euratom af 25. juni 2002 og af 23. september 2002 (EFT L 283, s. 1, herefter »akten af 1976«), bestemmer:

»*Artikel 6*

1. Europa-Parlamentets medlemmer stemmer individuelt og personligt. De er ikke bundet af pålæg og kan ikke modtage bundet mandat.

2. Europa-Parlamentets medlemmer nyder godt af de privilegier og immuniteter, der gælder for dem i henhold til protokollen af 8. april 1965 om De Europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter.

Artikel 7

1. Hvervet som medlem af Europa-Parlamentet er uforeneligt med hvervet som:

— medlem af en medlemsstats regering

— medlem af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

— dommer, generaladvokat eller justitssekretær ved De Europæiske Fællesskabers Domstol eller Ret i Første Instans

— medlem af Den Europæiske Centralbanks direktion

— medlem af Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber

— De Europæiske Fællesskabers ombudsmand

— medlem af Det Økonomiske og Sociale Udvalg under Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Det Europæiske Atomenergifællesskab

— medlem af udvalg eller organer, som er oprettet i henhold til traktaterne om oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Det Europæiske Atomenergifællesskab med henblik på at administrere Fællesskabernes pengemidler eller udføre vedvarende direkte forvaltning

— medlem af Den Europæiske Investeringsbanks bestyrelse eller direktion eller ansat i denne

— tjenestemand eller anden ansat i aktiv tjeneste i De Europæiske Fællesskabers institutioner eller dertil knyttede organer eller organisationer eller i Den Europæiske Centralbank.

2. Fra valget til Europa-Parlamentet i 2004 er hvervet som medlem af Europa-Parlamentet uforeneligt med hvervet som medlem af et nationalt parlament.

Som en undtagelse fra denne regel, og uden at det anfægter bestemmelserne i stk. 3,

— kan medlemmer af det irske nationale parlament, der vælges til Europa-Parlamentet ved et efterfølgende valg, udøve de to mandater samtidig indtil næste valg til det irske nationale parlament, hvorefter første afsnit i dette stykke finder anvendelse

— kan medlemmer af Det Forenede Kongeriges parlament, der også er medlemmer af Europa-Parlamentet, i femårsperioden forud for valget til Europa-Parlamentet i

2004, udøve de to mandater samtidig indtil valget til Europa-Parlamentet i 2009, hvorefter første afsnit i dette stykke finder anvendelse.

[…]

Artikel 8

Med forbehold af forskrifterne i denne akt er valgproceduren undergivet hver medlemsstats nationale forskrifter.

Disse nationale forskrifter, der eventuelt kan tage hensyn til særlige forhold i medlemsstaterne, må ikke generelt berøre valgmetodens forholdstalskarakter.

[…]

Artikel 12

Europa-Parlamentet prøver medlemmernes mandater. Med henblik herpå tager Europa-Parlamentet de valgresultater, der officielt er bekendtgjort af medlemsstaterne, til efterretning og træffer afgørelse i eventuelle tvivlsspørgsmål, der måtte opstå på grundlag af bestemmelserne i denne akt, bortset fra tvivlsspørgsmål vedrørende de nationale bestemmelser, som denne akt henviser til.

Artikel 13

[…]

3. Når det efter en medlemsstats lovgivning udtrykkeligt fastsættes, at et medlem af Europa-Parlamentet fortaber sit mandat, udløber medlemmets mandat i medfør af denne lovgivnings bestemmelser. De kompetente nationale myndigheder underretter Europa-Parlamentet herom.«

Europa-Parlamentets forretningsorden

4 Artikel 3 og artikel 4, stk. 3 og 9, i Europa-Parlamentets forretningsorden har følgende ordlyd:

»*Artikel 3*

Valgs prøvelse

1. Efter valg til Europa-Parlamentet opfordrer formanden medlemsstaternes kompetente myndigheder til straks at meddele Parlamentet navnene på de valgte medlemmer,

således at alle medlemmer kan deltage i Parlamentets møder fra det første møde efter valget.

Samtidig henleder formanden disse myndigheders opmærksomhed på de relevante bestemmelser i [akten af 1976] og opfordrer dem til at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at undgå uforenelighed med hvervet som medlem af Europa-Parlamentet.

2. Ethvert medlem, hvis valg er meddelt Parlamentet, afgiver, inden han kan deltage i Parlamentets møder, en skriftlig erklæring om, at han ikke besidder hverv, der er uforenelige med hvervet som medlem af Europa-Parlamentet, jf. artikel 7, stk. 1 og 2, i [akten af 1976]. Efter valg til Europa-Parlamentet afgives denne erklæring om muligt senest seks dage før Parlamentets konstituerende møde. Ethvert medlem, hvis mandat endnu ikke er prøvet, eller for hvem der ikke er truffet afgørelse om en indsigelse, og som har undertegnet den nævnte erklæring, deltager i Parlamentets og dets organers møder med fulde rettigheder.

Såfremt det på grundlag af offentligt tilgængelige oplysninger konstateres, at et medlem besidder et hverv, der er uforeneligt med hvervet som medlem af Europa-Parlamentet, jf. artikel 7, stk. 1 og 2, i [akten af 1976], fastslår Parlamentet på grundlag af oplysninger fra formanden, at mandatet er blevet ledigt.

3. På grundlag af en betænkning fra det kompetente udvalg foretager Parlamentet omgående valgs prøvelse og træffer afgørelse om hvert enkelt nyvalgt medlems mandat og om eventuelle indsigelser indgivet på grundlag af bestemmelserne i [akten af 1976], men ikke om indsigelser på grundlag af de nationale valglove.

4. Betænkningen fra det kompetente udvalg udarbejdes på grundlag af de officielle meddelelser fra de enkelte medlemsstater om de samlede valgresultater med navnene på de valgte kandidater og på eventuelle suppleanter med angivelse af den rækkefølge, hvori de er valgt.

Et medlems mandat kan først erklæres gyldigt, efter at den pågældende skriftligt har afgivet erklæringer i henhold til denne artikel og bilag I til denne forretningsorden.

Parlamentet kan når som helst på grundlag af en betænkning fra det kompetente udvalg træffe afgørelse om enhver indsigelse mod gyldigheden af et medlems mandat.

5. Skyldes valget af et medlem, at kandidater på samme liste har trukket deres kandidatur tilbage, påser det udvalg, der er kompetent med hensyn til valgs prøvelse, at denne tilbagetrækning er sket i overensstemmelse med ånd og bogstav i [akten af 1976] og artikel 4, stk. 3, i denne forretningsorden.

6. Det kompetente udvalg påser, at medlemsstaternes og Unionens myndigheder omgående giver Parlamentet alle oplysninger, som vil kunne påvirke et medlem af Europa-Parlamentet i dettes udøvelse af sit mandat eller suppleanternes rækkefølge; er der tale om en udnævnelse, angives den dato, fra hvilken udnævnelsen har virkning.

Indleder medlemsstaternes kompetente myndigheder en procedure, som kan føre til mandatbortfald for et medlem, anmoder formanden dem om at blive løbende orienteret om sagens udvikling. Han henviser sagen til det kompetente udvalg, på hvis forslag Parlamentet kan afgive udtalelse.

Artikel 4

Mandatets varighed

[…]

3. Ethvert medlem, der nedlægger sit mandat, meddeler formanden dette samt den dato — senest tre måneder fra meddelelsen — hvorfra mandatnedlæggelsen har virkning. Denne meddelelse har form af en protokol, der udarbejdes i nærværelse af generalsekretæren eller dennes stedfortræder, undertegnes af denne og det pågældende medlem og straks forelægges det kompetente udvalg, som sætter den på dagsordenen for sit første møde efter modtagelsen af dokumentet.

Skønner det kompetente udvalg, at mandatnedlæggelsen er i modstrid med ånd eller bogstav i [akten af 1976], underretter det Parlamentet herom med henblik på, at dette træffer afgørelse om, hvorvidt mandatet konstateres ledigt eller ej.

I modsat fald konstateres mandatet ledigt fra den dato, som det afgående medlem har angivet i protokollen om mandatnedlæggelsen. Parlamentet stemmer ikke herom.

[…]

9. Parlamentet forbeholder sig ret til at erklære prøvede mandater for ugyldige eller til at nægte at erklære et mandat for ledigt, dersom der i forbindelse med godkendelsen eller ophævelsen af mandatet konstateres materielle unøjagtigheder eller mangler ved samtykket.«

Statutten for Europa-Parlamentets medlemmer

5 Ifølge fjerde betragtning til Europa-Parlamentets afgørelse 2005/684/EF, Euratom af 28. september 2005 om vedtagelse af statutten for Europa-Parlamentets medlemmer (EUT L 262, s. 1, herefter »statutten for Europa-Parlamentets medlemmer«) bør »[d]en frihed og uafhængighed, der er fastslået i artikel 2, og som ikke er omhandlet i nogen primærretlig tekst […], reguleres i en retsakt. Erklæringer, hvori medlemmerne forpligter sig til at nedlægge mandatet på et bestemt tidspunkt, og erklæringer om mandatnedlæggelse på et ikke nærmere angivet tidspunkt, som et parti frit kan benytte, må anses for at være i modstrid med medlemmernes frihed og uafhængighed og bør derfor ikke være retligt bindende.«

6 I femte betragtning til statutten for Europa-Parlamentets medlemmer præciseres det, at statuttens artikel 3, stk. 1, gentager alle bestemmelserne i artikel 6, stk. 1, i akten af 1976.

7 Artikel 2 og 30 i statutten for Europa-Parlamentets medlemmer har følgende ordlyd:

»*Artikel 2*

1. Medlemmerne er frie og uafhængige.

2. Aftaler om nedlæggelse af et mandat inden eller ved en valgperiodes udløb er ugyldige.

[…]

Artikel 30

Denne statut træder i kraft på førstedagen af den valgperiode for Europa-Parlamentet, der begynder i 2009.«

Sagens faktiske omstændigheder

8 I præmis 6-17 i den appellerede kendelse blev sagens faktiske omstændigheder fremstillet på følgende måde:

»6 Ved valget til Europa-Parlamentet, som blev afholdt den 12. og 13. juni 2004, stillede […], Beniamino Donnici, op som kandidat på fælleslisten »Società Civile — Di Pietro Occhetto« i valgkredsen for Syditalien. Denne liste opnåede et mandat i nævnte valgkreds og et mandat i valgkredsen for det nordvestlige Italien. A. Di Pietro, som fik flest stemmer i begge valgkredse, valgte valgkredsen for Syditalien.

7 A. Occhetto opnåede på baggrund af antallet af stemmer i begge valgkredse en andenplads på listen over valgresultatet, idet han opnåede flere stemmer end [B. Donnici] i valgkredsen for Syditalien og flere stemmer end G. Chiesa i valgkredsen for det nordvestlige Italien. Eftersom A. Di Pietro valgte pladsen i valgkredsen for Syditalien, skulle A. Occhetto erklæres for valgt i valgkredsen for det nordvestlige Italien. A. Occhetto afgav imidlertid ved skriftlig erklæring, som blev undertegnet for notar den 6. juli 2004 og modtaget hos Ufficio elettorale nazionale per il Parlamento europeo presso la Corte di cassazione (det nationale valgkontor for Europa-Parlamentet ved Italiens kassationsdomstol, herefter »det italienske valgkontor«) den 7. juli 2004, hvorved A. Occhetto, som på daværende tidspunkt bestred et mandat i det italienske senat, gav afkald på at modtage mandat til Europa-Parlamentet for så vidt angår begge valgkredse.

8 Efter dette afkald meddelte det italienske valgkontor den 12. november 2004 Parlamentet det officielle resultat af valget til Europa-Parlamentet med en liste over valgte kandidater og suppleanter. Det italienske valgkontor erklærede G. Chiesa for valgt i valgkredsen for det nordvestlige Italien og A. Di Pietro for valgt i valgkredsen for Syditalien, hvorved [B. Donnici] blev den første ikke-valgte kandidat i denne valgkreds.

9 I forbindelse med parlamentsvalget i Italien den 9. og 10. april 2006 blev A. Di Pietro valgt til det italienske parlament og indtog sit nationale mandat med virkning fra den 28. april 2006. Da dette hverv er uforeneligt med hvervet som medlem af Europa-Parlamentet, jf. artikel 7, stk. 2, i akten af 1976, fastslog Europa-Parlamentet den 27. april 2006, at mandatet var blevet ledigt med virkning fra den følgende dag, og gav Den Italienske Republik meddelelse herom.

10 Ved erklæring af 27. april 2006 til det italienske valgkontor tilbagekaldte A. Occhetto sit afkald af 7. juli 2004, idet han gav udtryk for sit »ønske om som den første ikke-valgte kandidat i valgkredsen [for Syditalien] at træde i stedet for [A. Di] Pietro, hvorfor enhver tidligere erklæring skal anses for ugyldig og uden virkning og under

alle omstændigheder tilbagekaldt […], og i øvrigt skal der i denne henseende tages hensyn til den tilkendegivelse, som blev fremsat på tidspunktet for udnævnelsen af de valgte medlemmer«.

11 Herefter erklærede det italienske valgkontor den 8. maj 2006 A. Occhetto for valgt som medlem af Parlamentet.

12 Ved dom af 21. juli 2006 forkastede Tribunale amministrativo regionale del Lazio (Italien) det annullationssøgsmål, [B. Donnici] anlagde til prøvelse af denne erklæring, som grundløs. Tribunale amministrativo regionale del Lazio fandt i det væsentlige, at A. Occhettos afkald af 7. juli 2004 vedrørende udnævnelsen af de valgte medlemmer ikke kunne anses for et afkald på hans plads i rækkefølgen efter valget. Tribunale amministrativo regionale del Lazio begrundede afgørelsen med henvisning til, at hensynet til den folkelige vilje indebærer, at valgresultater skal anses for at være bindende og ufravigelige, at et sådant afkald ikke berører vedtagelsen af eventuelle foranstaltninger om subrogation i tilfælde af uforenelighed, bortfald, manglende valgbarhed eller rettighedsindehaverens afkald på udnævnelse eller afkald på mandat, og at den kandidat, som derfor giver afkald på valget, har ret til, såfremt betingelserne for subrogation er opfyldt, at tilbagekalde sit afkald med henblik på at indtage den plads, som skal besættes, ved subrogation.

13 [B. Donnici] har endvidere for Parlamentet bestridt A. Occhettos udnævnelse som medlem af Europa-Parlamentet i stedet for A. Di Pietro. Europa-Parlamentets Retsudvalg undersøgte denne indsigelse på et møde den 21. juni 2006. Efter at have fastslået, at indsigelsen i henhold til artikel 12 i akten af 1976 ikke kunne antages til behandling, idet den var baseret på den italienske valglov, anbefalede et enigt Retsudvalg Parlamentet at erklære A. Occhettos mandat for gyldigt med virkning fra den 8. maj 2006. Den 3. juli 2006 godkendte Parlamentet A. Occhettos mandat.

14 Ved endelig og retskraftig dom af 6. december 2006 gav Consiglio di Stato (Italien) [B. Donnici] medhold i dennes appel af Tribunale amministrativo regionale del Lazios dom, omgjorde nævnte dom og annullerede den udnævnelse af A. Occhetto til medlem af Europa-Parlamentet, som det italienske valgkontor havde foretaget den 8. maj 2006. Consiglio di Stato fandt for det første, at sondringen mellem afkald på valg og afkald på en plads i kandidatrækkefølgen var ulogisk, idet valget er en konsekvens af kandidatens plads i kandidatrækkefølgen, og afkald på valg medfører, at den pågældende ikke længere er opført i rækken af kandidater med de virkninger, som følger heraf. Consiglio di Stato fastslog dernæst, at det er selvmodsigende at hævde, at afkald på valg ikke har nogen virkning hvad angår subrogation, og at den kandidat, som giver afkald på et mandat til Europa-Parlamentet, har ret til at tilbagekalde sit afkald, når det sker for at foretage en udskiftning. Consiglio di Stato fandt endelig, at et afkald på valg udgør en uigenkaldelig erklæring, når det kompetente organ eller kontor, der skal modtage erklæringen, har gjort sig bekendt med indholdet heraf, hvilket medfører en ændring af den oprindelige rækkefølge af kandidater, som valgkontoret har udarbejdet.

15 Den 29. marts 2007 tog det italienske valgkontor ovennævnte dom fra Consiglio di Stato til efterretning og erklærede [B. Donnici] for medlem af Europa-Parlamentet som repræsentant for valgkredsen for Syditalien, hvorved Consiglio di Stato således tilbagekaldte A. Occhettos mandat.

16 Denne erklæring blev meddelt Parlamentet, som tog den til efterretning i protokollen for plenarmødet den 23. april 2007 i følgende vendinger:

»De kompetente italienske myndigheder havde meddelt, at valget af [A.] Occhetto var blevet annulleret, og at hans mandat, som således var blevet ledigt, var blevet tildelt [B. Donnici]. Parlamentet havde taget disse afgørelser til efterretning med virkning fra den 29. marts 2007.

[…]

[B. Donnici] deltager i Parlamentets og dets organers møder med fulde rettigheder, jf. […] artikel 3, stk. 2, i Europa-Parlamentets forretningsorden, så længe [hans] mandat […] endnu ikke er prøvet, eller der ikke er truffet afgørelse om en eventuel indsigelse, såfremt [han] forinden skriftligt har afgivet en erklæring om, at [han] ikke bestrider et hverv, der er uforeneligt med hvervet som medlem af Europa-Parlamentet.«

17 I mellemtiden havde A. Occhetto ved skrivelse af 5. april 2007, som blev suppleret ved en skrivelse af 14. april 2007, rejst indsigelse og anmodet Parlamentet om at bekræfte hans mandat samt ikke at erklære [B. Donnicis] mandat for gyldigt. Ved afgørelse af 24. maj 2007 [den anfægtede afgørelse], truffet på grundlag af betænkning af 22. maj 2007 (A6-0198/2007) fra Retsudvalget, erklærede Parlamentet [B. Donnicis] mandat som medlem af Europa-Parlamentet, som var blevet meddelt af den kompetente nationale myndighed, for ugyldigt og bekræftede A. Occhettos mandat. Parlamentet pålagde endvidere sin formand at sende denne afgørelse til den kompetente nationale myndighed samt til [B. Donnici] og A. Occhetto.«

Retsforhandlingerne for Retten og den appellerede kendelse

9 B. Donnici anlagde ved stævning registreret på Rettens Justitskontor den 22. juni 2007 sag i henhold til artikel 230, stk. 4, EF søgsmål med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse. Ved særskilt processkrift indgav han ligeledes begæring om foreløbige forholdsregler med påstand om udsættelse af gennemførelsen af afgørelsen.

10 A. Occhetto og Den Italienske Republik fik tilladelse til at intervenere til støtte for henholdsvis Europa-Parlamentets og A. Occhettos påstande.

11 A. Occhetto fremsatte to anbringender til støtte for sit annullationssøgsmål. Dels gjorde han gældende, at Parlamentet ved at vedtage den omtvistede afgørelse havde tilsidesat de bestemmelser og principper, som fastlægger dets kompetence til at prøve medlemmernes mandater. Dels hævdede han, at den omtvistede afgørelse ikke er tilstrækkeligt begrundet.

12 I den appellerede kendelse foretog dommeren i sager om foreløbige forholdsregler først en prima facie-undersøgelse af rigtigheden af de retlige anbringender, B. Donnici havde fremsat til støtte for sit annullationssøgsmål, med henblik på at fastslå, om betingelsen vedrørende fumus boni juris var opfyldt. Han fandt som resultatet af denne undersøgelse, at anbringendet om, at Parlamentet ikke havde kompetence til at træffe den omtvistede afgørelse, var væsentligt og ikke kunne forkastes uden en nærmere undersøgelse, som det alene tilkom Retten at foretage under hovedsagen. Dommeren fastslog derfor, at betingelsen var opfyldt i det foreliggende tilfælde.

13 Endvidere fandt dommeren i sager om foreløbige forholdsregler, at den begærede udsættelse af gennemførelsen var nødvendig for at undgå et alvorligt og uopretteligt tab for B. Donnici, navnlig på grund af den begrænsede varighed af et parlamentsmedlems mandat og det forhold, at den omtvistede afgørelse afskar B. Donnici fra at fortsætte udøvelsen af sit mandat.

14 Endelig foretog dommeren i sager om foreløbige forholdsregler en afvejning af de foreliggende interesser og anførte, at der i betragtning af, at B. Donnicis og A. Occhettos særlige og umiddelbare interesser måtte ligestilles, måtte tages hensyn til mere generelle interesser. Idet han navnlig lagde vægt på Den Italienske Republiks interesse i, at Parlamentet overholder den italienske valglovgivning, og det forhold, at B. Donnicis

argumenter var tungtvejende og væsentlige, drog han den konklusion, at betingelserne for at meddele udsættelse af gennemførelsen af den omtvistede afgørelse var opfyldt, og tog derfor B. Donnicis begæring herom til følge.

Parternes påstande

15 A. Occhetto og Parlamentet har ved deres respektive appeller påstået den appellerede kendelse annulleret. Til støtte for appellerne har de gjort anbringender gældende, hvorefter der er foretaget en fejlagtig vurdering med hensyn til fumus boni juris og en fejlagtig vurdering for så vidt angår betingelsen om uopsættelighed og i forbindelse med afvejningen af de foreliggende interesser.

16 B. Donnici og Den Italienske Republik har påstået appellerne forkastet. A. Occhettos appel har B. Donnici principalt påstået afvist.

Om appellen

Om A. Occhettos appel kan antages til realitetsbehandling

17 B. Donnici har gjort gældende, at A. Occhettos appel i det væsentlige synes at bygge på den opfattelse, at afkaldet på mandatet som medlem af Europa-Parlamentet i det

foreliggende tilfælde er behæftet med en mangel ved samtykket, hvorfor det er ugyldigt, hvilket det påhviler Parlamentet at konstatere, når det prøver mandatet. Ifølge B. Donnici har A. Occhetto imidlertid hverken for de nationale retsinstanser eller Fællesskabets dommer i sager om foreløbige forholdsregler påberåbt sig, at der foreligger en mangel ved samtykket. Heraf følger, at A. Occhettos appel i det væsentlige bygger på forhold, der er blevet påberåbt for første gang under den foreliggende appelsag. Desuden ville der ved undersøgelsen af de omstændigheder, en mangel ved samtykket kunne bero på, skulle fastslås og vurderes faktiske omstændigheder, hvilket ikke kan ske under appelsagen. Af disse grunde har B. Donnici påstået A. Occhettos appel afvist.

18 Hertil bemærkes, at A. Occhetto ganske vist inden for rammerne af sin appel har fremsat en række betragtninger om gyldigheden af sit afkald på mandatet som medlem af Europa-Parlamentet og om, at der foreligger en mangel ved samtykket, men at appellen bygger på en række anbringender, hvorefter der er foretaget dels en fejlagtig fortolkning af bestemmelserne i akten af 1976, dels en fejlagtig vurdering for så vidt angår betingelsen om uopsættelighed og i forbindelse med afvejningen af de foreliggende interesser.

19 På denne baggrund må det fastslås, at A. Occhettos appel kan antages til realitetsbehandling.

Anbringenderne om en fejlagtig vurdering for så vidt angår betingelsen om fumus boni juris

20 Appellanterne har med hensyn til den vurdering, dommeren i sager om foreløbige forholdsregler foretog med hensyn til betingelsen om fumus boni juris, påberåbt sig tre anbringender, hvorefter der foreligger henholdsvis:

— en fejlagtig fortolkning af artikel 12 i akten af 1976 for så vidt angår udstrækningen af Parlamentets prøvelsesbeføjelser

— en fejlagtig fortolkning af artikel 6 i akten af 1976 og dennes anvendelsesområde og en tilsidesættelse af artikel 3 i tillægsprotokol nr. 1 til konventionen om beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950 (herefter »EMRK«)

— en retlig fejl og en selvmodsigende begrundelse for så vidt angår vurderingen af betydningen for den omtvistede afgørelse af den angivelige ulovlighed af de italienske myndigheders afgørelse.

Anbringendet om fejlagtig fortolkning af artikel 12 i akten af 1976

— Appellanternes argumenter

21 Ved at finde, at Parlamentet ifølge artikel 12 i akten af 1976 kun skal tage de resultater, de kompetente nationale myndigheder har bekendtgjort, til efterretning, og at det ikke har nogen principiel kompetence med hensyn til at sikre, at medlemsstaterne overholder fællesskabsretten, har dommeren i sager om foreløbige forholdsregler ifølge A. Occhetto og Parlamentet gjort sig skyldig i en fejlagtig fortolkning af denne bestemmelse i henseende til såvel dens ordlyd som den generelle sammenhæng, hvori den indgår.

22 Selv om Parlamentet ifølge artikel 12 i akten af 1976 kun skal tage resultaterne af den prøvelse, de nationale myndigheder foretager på grundlag af medlemsstaternes lovgivning, »til efterretning«, har det efter appellanternes opfattelse en selvstændig prøvelsesbeføjelse, der bygger på fællesskabsrettens bestemmelser. Da der er tale om en procedure, der finder sted som led i sammensætningen af en fællesskabsinstitution, består der et reguleringsniveau på fællesskabsplan, som ikke har til formål at harmonisere de nationale procedurer, men at indføre en minimumsnorm, der gør det muligt at undgå forvridninger som følge af forskellene mellem de nationale

procedurer. I denne henseende tildeles Parlamentet i artikel 12 i akten af 1976 beføjelse til at træffe afgørelse i tvivlsspørgsmål, som måtte opstå på grundlag af bestemmelserne i akten. Denne beføjelse må nødvendigvis skulle udøves ikke alene på grundlag af aktens bogstavelige indhold, men ligeledes på grundlag af de grundlæggende principper, den som helhed bygger på.

23 Derfor har andet punktum i artikel 12 i akten af 1976 — i modsætning til, hvad dommeren i sager om foreløbige forholdsregler har fundet — ikke til formål at begrænse Parlamentets beføjelse, men angiver de to kriterier, hvorefter udøvelsen af den finder sted. Da der er tale om en prøvelse, som finder sted inden for rammerne af den nationale lovgivning, skal Parlamentet kun tage den til efterretning, men det har en fuld prøvelsesbeføjelse inden for rammerne af fællesskabsretten.

24 Til støtte for denne fortolkning af artikel 12 i akten af 1976 har appellanterne for det første påberåbt sig aktens artikel 8, som efter deres opfattelse bekræfter, at Parlamentets prøvelsesbeføjelse udøves på to niveauer. Ved at bestemme, at valgproceduren er »undergivet hver medlemsstats nationale forskrifter«, men »med forbehold af forskrifterne i denne akt«, angiver bestemmelsen de to parametre, på grundlag af hvilke prøvelsesbeføjelsen udøves.

25 For det andet findes der i Parlamentet en institutionel praksis, som klart viser, at Parlamentet fortrinsvis prøver sine medlemmers mandat under henvisning til fællesskabsregler.

26 Om denne praksis vidner, indledningsvis, betænkningen fra Udvalget for Forretningsordenen, Valgs Prøvelse og Medlemmernes Immunitet om ændring af artikel 7 og 8 i Parlamentets forretningsorden vedrørende prøvelsen af mandater og varigheden af et parlamentarisk mandat (A3-0166/94); disse artikler svarer til henholdsvis artikel 3 og 4 i den gældende affattelse af Parlamentets forretningsorden.

27 Endvidere har appellanterne peget på, at Parlamentet i artikel 2 i sin beslutning om indsigelser mod nye såvel som allerede prøvede mandaters gyldighed under rotationsprincippet (EFT 1983 C 68, s. 31) udtaler, at »indsigelser mod såvel nyvalgte medlemmers mandaters som allerede prøvede mandaters gyldighed beroende på juridiske betænkeligheder ved rotationsprincippet […] er ubegrundede«. Under alle omstændigheder ville det ikke tjene noget formål at indføre et komplekst prøvelsessystem med to niveauer, det nationale og fællesskabsniveauet, hvis der derpå ikke skulle finde nogen regulering sted på fællesskabsniveauet, og Parlamentet kun skulle tage de resultater, som var blevet bekendtgjort på nationalt plan, til efterretning, når det udøvede sin prøvelsesbeføjelse.

28 For det tredje finder appellanterne ikke, at Domstolens dom af 7. juli 2005, Le Pen mod Parlamentet (sag C-208/03 P, Sml. I, s. 6051), og Rettens dom af 10. april 2003, Le Pen mod Parlamentet (sag T-353/00, Sml. II, s. 1729), som dommeren i sager om foreløbige forholdsregler har støttet sig på, udgør en retspraksis, som er relevant for tvisten i hovedsagen. Den sag, der gav anledning til de nævnte domme, vedrørte nemlig ikke artikel 12 i akten af 1976, men artikel 13, stk. 2, idet den drejede sig om gyldigheden af en afgørelse, hvorved Parlamentet havde taget en beslutning til efterretning, som var blevet truffet af de nationale myndigheder, og hvorved den pågældendes mandat som medlem af Parlamentet var blevet bragt til ophør. Under alle omstændigheder viser forløbet af den nævnte sag, at afgrænsningen af Parlamentets beføjelser i forbindelse med bortfaldet af et parlamentsmedlems mandat er et komplekst spørgsmål, som ikke kan afgøres inden for rammerne af en sag om foreløbige forholdsregler.

— Bedømmelse

29 Indledningsvis rejser dette anbringende spørgsmålet om, hvilken udstrækning de prøvelsesbeføjelser har, som Parlamentet råder over i henhold til artikel 12 i akten af 1976. For at fastslå, om dommeren i sager om foreløbige forholdsregler baserede sig på en fejlagtig fortolkning af denne bestemmelse og følgelig på en fejlagtig opfattelse af udstrækningen af de nævnte beføjelser, må såvel ordlyden af bestemmelsen som den generelle sammenhæng, hvori den indgår, undersøges.

30 Hvad dette angår bestemmes det for det første udtrykkeligt i artikel 12 i akten af 1976, dels at Parlamentet skal tage de valgresultater, der officielt er bekendtgjort af medlemsstaterne, »til efterretning«, dels at det kun kan træffe afgørelse i eventuelle tvivlsspørgsmål »på grundlag af bestemmelserne i [akten], bortset fra tvivlsspørgsmål vedrørende de nationale bestemmelser, som [den] henviser til«.

31 Teksten til artikel 12 i akten af 1976 forekommer følgelig ud fra en umiddelbar bedømmelse at tale for en indskrænkende fortolkning af bestemmelsen. I denne henseende er Domstolens dom i sagen Le Pen mod Parlamentet, som dommeren i sager om foreløbige forholdsregler baserede sig på, særlig relevant, i modsætning til, hvad appellanterne har gjort gældende. Heri blev anvendelsen af udtrykket »til efterretning« nemlig fortolket således i sammenhæng med akten af 1976, at det angiver, at der overhovedet ikke er overladt Parlamentet noget skøn på dette område (jf. i denne retning dommen i sagen Le Pen mod Parlamentet, præmis 50).

32 Endvidere tillægges Parlamentet for så vidt angår prøvelsen af parlamentsmedlemmernes mandater i artikel 12 i akten af 1976 og i artikel 3, stk. 3, i Europa-Parlamentets forretningsorden beføjelse til at træffe afgørelse om hvert enkelt nyvalgt medlems mandat og om eventuelle tvivlsspørgsmål eller indsigelser på grundlag af bestemmelserne i akten af 1976, dog bortset fra henholdsvis »tvivlsspørgsmål vedrørende de nationale bestemmelser, som denne akt henviser til«, og »indsigelser på grundlag af de nationale valglove«. Disse undtagelser udgør ligeledes klare indikationer for, at Parlamentet generelt ikke er kompetent til at tage stilling til nationale valgprocedurers

lovlighed i forhold til fællesskabsretten (jf. i denne retning dommen i sagen Le Pen mod Parlamentet, præmis 51).

33 Det er heller ikke muligt at tiltræde argumentet om, at denne fortolkning af artikel 12 i akten af 1976 fører til, at de prøvelsesbeføjelser, Parlamentet råder over i henhold til denne artikel, fratages deres indhold. Således som dommeren i sager om foreløbige forholdsregler med rette bemærkede, har Parlamentet nemlig fuld kompetence inden for rammerne af artikel 12 i akten af 1976 til at tage stilling til den situation, hvori en valgt kandidat bestrider et af de hverv, som er uforenelige med hvervet som medlem af Parlamentet, jf. artikel 7 i akten af 1976.

34 Endelig er det med hensyn til den af Parlamentet påberåbte institutionelle praksis — og uanset om en fællesskabsinstitutions ensidige praksis i sig selv kan være bindende for Domstolen, når denne skal fortolke EF-traktatens bestemmelser eller den pågældende afledte fællesskabsret — tilstrækkeligt at bemærke, at de akter, Parlamentet har gjort gældende i denne forbindelse, nemlig en betænkning fra Udvalget for Forretningsordenen, Valgs Prøvelse og Medlemmernes Immunitet fra 1994 og en beslutning fra 1983, under alle omstændigheder ikke er tilstrækkelige til at godtgøre, at der findes en fast institutionel praksis.

35 Der må drages den konklusion af det ovenstående, at dommeren i sager om foreløbige forholdsregler ikke har begået nogen åbenbar fejl ved fortolkningen af artikel 12 i akten af 1976.

36 Dette anbringende må derfor forkastes.

Anbringendet om fejlagtig fortolkning af artikel 6 i akten af 1976

37 Ved deres andet anbringende har appellanterne gjort gældende, at dommeren i sager om foreløbige forholdsregler begik en retlig fejl, da han fandt, at artikel 6 i akten af 1976 kun tillægger Parlamentet kompetence til at sikre fungerende medlemmer af Parlamentet fri udøvelse af mandatet som parlamentsmedlem. Den frie udøvelse skulle således kun være sikret over for aftaler, der påvirker udøvelsen af mandatet som parlamentsmedlem, men ikke over for aftaler, der fuldstændig udelukker, at det af vælgerne ønskede mandat kan udøves.

38 Efter appellanternes opfattelse bør artikel 6 i akten af 1976 fortolkes teleologisk, for skønt den har til formål at beskytte parlamentsmedlemmers handlefrihed, ville det være urimeligt at begrænse dens rækkevidde til kun at omfatte fungerende medlemmer af Parlamentet. Ifølge appellanterne må en fortolkning af bestemmelsen i lyset af dens formål føre til, at den også finder anvendelse på kandidater, der officielt har plads i rækkefølgen efter valget, eftersom sådanne kandidater potentielt indgår i Parlamentets sammensætning.

39 I denne sammenhæng udgør artikel 6 i akten af 1976, hvori det fastsættes, at medlemmerne er uafhængige, og hvori der nedlægges forbud mod bundne mandater, et grundlæggende princip af bindende karakter, der har til formål at sikre, at Parlamentet kan fungere efter hensigten. Henvisningen til »bestemmelserne i denne akt« i artikel 12 i akten af 1976 må derfor gælde de grundlæggende principper, som akten bygger på, og som indgår i en korrekt gennemførelse af Parlamentets prøvelse af mandaterne. Disse principper, der bl.a. følger af aktens artikel 6, er i realiteten en logisk følge af det grundlæggende princip, der fastsættes i artikel 3 i tillægsprotokol nr. 1 til EMRK, som er af bindende karakter, og ifølge hvilket de kontraherende stater har pligt til at afholde frie valg »under forhold, som sikrer folkets frie meningstilkendegivelse ved valget af medlemmer til den lovgivende forsamling«.

40 Til støtte for denne fortolkning af artikel 6 i akten af 1976 har appellanterne dels påberåbt sig artikel 2 i statutten for Europa-Parlamentets medlemmer, der, skønt den endnu ikke er trådt i kraft, ifølge appellanterne udgør en kodificering af bestemmelserne i den nævnte artikel 6 og følgelig af den nugældende fællesskabsret på området. Dels har de henvist til bestemmelserne i artikel 3, stk. 5, og artikel 4, stk. 3 og 9, i Europa-Parlamentets forretningsorden og gjort gældende, at dommeren i sager om foreløbige forholdsregler burde have taget hensyn til disse bestemmelser ved fortolkningen af artikel 6 i akten af 1976, hvilket ville have ledt ham til at konkludere, at de principper, som fastsættes i den nævnte artikel 6, også finder anvendelse i situationer, der kan påvirke Parlamentets sammensætning.

41 Hvad dette angår bemærkes, således som dommeren i sager om foreløbige forholdsregler korrekt har anført, at artikel 6 i akten af 1976 ifølge sin ordlyd udtrykkeligt omhandler »Europa-Parlamentets medlemmer«. Desuden henvises der i artiklen til medlemmernes stemmeprærogativ, som i sagens natur ikke kan forenes med stillingen som kandidat, der officielt har plads i rækkefølgen efter valget.

42 Det er ganske vist rigtigt, at fortolkningen af en bestemmelse i fællesskabsretten i almindelighed ikke kan bestå i en snæver fokusering på ordlyden uden hensyntagen til den sammenhæng, hvori bestemmelsen indgår, og dens formål. Uanset om en sådan fortolkningsmetode i det foreliggende tilfælde kunne føre til en fortolkning contra legem, kan de retsakter, appellanterne har påberåbt sig i denne henseende, imidlertid ikke godtgøre, at den fortolkning, dommeren i sager om foreløbige forholdsregler har anlagt af artikel 6 i akten af 1976, er åbenbart fejlagtig.

43 Selv hvis, for det første, det er rigtigt, at artikel 6 i akten af 1976 bygger på visse grundlæggende principper, herunder navnlig artikel 3 i tillægsprotokol nr. 1 til EMRK, udgør den et meget konkret udtryk herfor. Artikel 6 i akten af 1976 kan derfor ikke i sig selv være grundlag for en generel parlamentsbeføjelse til at vurdere lovligheden af medlemsstaternes valgprocedurer i forhold til de nævnte principper som helhed og EMRK.

44 Hvad for det andet angår artikel 2 i statutten for Europa-Parlamentets medlemmer hedder det i fjerde betragtning hertil, at »[d]en frihed og uafhængighed, der er fastslået i artikel 2 [i denne statut] […], bør reguleres i en retsakt«, da den »ikke er omhandlet i nogen primærretlig tekst«. Denne bemærkning, sammenholdt med femte betragtning til statutten, hvori det angives, at dennes artikel 3, stk. 1, gentager alle bestemmelserne i artikel 6, stk. 1, i akten af 1976, udgør prima facie klare indikationer for, at artikel 2 i statutten for Europa-Parlamentets medlemmer ikke udgør en kodificering af den nævnte artikel 6.

45 For det tredje har dommeren i sager om foreløbige forholdsregler med rette fundet, at en bestemmelse i Europa-Parlamentets forretningsorden ifølge princippet om retsreglernes rangfølge ikke kan gøre det muligt at fravige bestemmelserne i akten af 1976. Forretningsordenen er nemlig en retsakt vedrørende den interne organisation, som ikke kan give Parlamentet nogen beføjelser, der ikke udtrykkeligt er fastsat i en generel retsakt, i det foreliggende tilfælde i akten af 1976 (jf. i denne retning dom af 21.10.2008, forenede sager C-200/07 og C-201/07, Marra, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 38). Heraf følger, at det — i det mindste i forbindelse med en undersøgelse vedrørende fumus boni juris — snarere er bestemmelserne i Europa-Parlamentets forretningsorden, der skal fortolkes i lyset af ånd og bogstav i akten af 1976, og ikke omvendt.

46 På denne baggrund må det fastslås, at den appellerede kendelse ikke er behæftet med en åbenbar retlig fejl for så vidt angår fortolkningen af artikel 6 i akten af 1976.

47 Dette anbringende må derfor ligeledes forkastes.

Anbringendet om fejlagtig begrundelse for så vidt angår betydningen af den angivelige ulovlighed af den afgørelse, hvorved det italienske valgkontor udnævnte B. Donnici til medlem af Parlamentet, for dettes afgørelse om prøvelse af B. Donnicis mandat

48 Begrundelsen for den appellerede kendelse er angiveligt fejlagtig og selvmodsigende for så vidt angår vurderingen af, hvilken betydning den afgørelse, hvorved det italienske valgkontor udnævnte B. Donnici til medlem af Parlamentet, har for dettes afgørelse om prøvelse af B. Donnicis mandat. Parlamentet finder navnlig, at dommeren i sager om foreløbige forholdsregler, i stedet for at tage dom af 18. december 2007, Sverige mod Kommissionen (sag C-64/05 P, Sml. I, s. 11389), i betragtning, har støttet sin forkastelse af dets argumentation om, at afgørelsen om prøvelse af mandatet selv er behæftet med ulovlighed, hvis den bygger på en ulovlig national retsakt, på en irrelevant retspraksis, nemlig Domstolens dom af 3. december 1992, Oleificio Borelli mod Kommissionen (sag C-97/91, Sml. I, s. 6313, præmis 10-12), og kendelse afsagt af Rettens præsident den 21. maj 2007, Kronberger mod Parlamentet (sag T-18/07 R, Sml. II, s. 50, præmis 38-40).

49 Ifølge Parlamentet har dette ved den omtvistede afgørelse afvist at erklære et mandat for gyldigt, som tilhører en person, der er udpeget af de nationale myndigheder, fordi den pågældende afgørelse er i strid med princippet om det uafhængige mandat, som udgør en regel, der ifølge sin ordlyd er henvendt til Parlamentet og tillægger det en kontrolbeføjelse. Det ville være urimeligt at fastslå, på den ene side, at de nationale retslige og administrative myndigheder har pligt til at anvende fællesskabsretten og i givet fald tilsidesætte nationale bestemmelser, der strider imod denne, og på den anden side, at Parlamentet ikke har beføjelse hertil.

50 Hvad dette angår bemærkes, at Domstolen i dommen i sagen Oleificio Borelli mod Kommissionen, der bl.a. drejede sig om fortolkningen af artikel 13, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 355/77 af 15. februar 1977 om en fælles foranstaltning til forbedring af vilkårene for forarbejdning og afsætning af landbrugsvarer (EFT L 51, s. 1), fandt, at et projekt kun kan modtage støtte fra Den Europæiske Udviklings- og

Garantifond for Landbruget, hvis det anbefales af den medlemsstat, på hvis område det skal gennemføres, og at Kommissionen følgelig i tilfælde af en negativ udtalelse hverken kan fortsætte proceduren vedrørende behandlingen af projektet i overensstemmelse med bestemmelserne i forordningen eller så meget desto mere kontrollere udtalelsens gyldighed. Domstolen fastslog, at de mangler, hvormed udtalelsen eventuelt måtte være behæftet, under ingen omstændigheder kan påvirke gyldigheden af Kommissionens beslutning om at afvise ansøgningen om støtte (dommen i sagen Oleificio Borelli mod Kommissionen, præmis 11 og 12).

51 På grundlag af denne retspraksis fandt dommeren i sager om foreløbige forholdsregler, at når en national retsakt indgår i en fællesskabsretlig beslutningsproces og ved kompetencefordelingen inden for det pågældende område binder den beslutningstagende fællesskabsinstans, således at den nationale retsakt er afgørende for den fællesskabsbeslutning, der skal træffes, kan de mangler, hvormed den nationale retsakt eventuelt måtte være behæftet, under ingen omstændigheder påvirke gyldigheden af fællesskabsinstansens beslutning. Dette fremgår klart af præmis 10 og 12 i dommen i sagen Oleificio Borelli mod Kommissionen og er relevant i det foreliggende tilfælde, navnlig hvis man netop tager kompetencefordelingen, således som den følger af artikel 12 i akten af 1976, i betragtning.

52 Derimod fastslog Domstolen i præmis 93 i dommen i sagen Sverige mod Kommissionen, der vedrørte fortolkningen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145, s. 43), at forordningens artikel 4, stk. 5, ikke har til formål at indføre en opdeling i en national kompetence og en fællesskabskompetence med hvert sit formål, men indfører en beslutningsproces, hvis eneste formål er at fastlægge, om der skal gives afslag på aktindsigt i henhold til en af de materielle undtagelser i forordningens artikel 4, stk. 1-3, og hvori både fællesskabsinstitutionen og den berørte medlemsstat deltager.

53 Parlamentet har følgelig ved at påberåbe sig denne dom gjort gældende, at der i artikel 12 i akten af 1976 ikke fastsættes en kompetencefordeling mellem de nationale myndigheder og Parlamentet og foreskrives, at kompetencerne skal udøves inden for rammerne af særskilte procedurer, men fastsættes én enkelt beslutningsproces, hvori både Parlamentet og de nationale myndigheder deltager. Under hensyn til de betragtninger, der blev fremsat i denne kendelses præmis 29-34, er dette imidlertid ikke tilfældet ud fra en umiddelbar bedømmelse.

54 I betragtning af det foregående må det fastslås, at den appellerede kendelse ikke er behæftet med en fejlagtig begrundelse med hensyn til, hvilken betydning den angivelige ulovlighed af den afgørelse, hvorved det italienske valgkontor udnævnte B. Donnici til medlem af Parlamentet, har for dettes afgørelse om prøvelse af B. Donnicis mandat.

55 Dette anbringende må derfor forkastes.

Anbringendet om en fejlagtig vurdering med hensyn til betingelsen om uopsættelighed

56 Parlamentet har gjort gældende, at den vurdering med hensyn til betingelsen om uopsættelighed, som dommeren i sager om foreløbige forholdsregler har foretaget, er behæftet med en retlig fejl, idet den udelukkende bygger på det tab, B. Donnici eventuelt lider, men ikke tager hensyn til det tab, der eventuelt påføres den politiske repræsentation. Hvis den omtvistede afgørelse ikke udsættes, vil det mandat som medlem, der er tale om, ifølge Parlamentet fortsat være besat med en person af samme politiske observans som B. Donnici. Dennes interesse vil følgelig ikke kunne begrunde en udsættelse af gennemførelsen af den omtvistede afgørelse i henseende til den politiske repræsentation.

57 Herom er det tilstrækkeligt at bemærke, at formålet med en sag om foreløbige forholdsregler ifølge fast retspraksis er at sikre virkningen af dommen i hovedsagen. For at denne målsætning kan opfyldes, skal de begærede forholdsregler være uopsættelige, dvs. at det for at undgå et alvorligt og uopretteligt tab for sagsøgeren er nødvendigt at foreskrive dem og tillægge dem retsvirkninger før afgørelsen i hovedsagen (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 25.3.1999, sag C-65/99 P(R), Willeme mod Kommissionen, Sml. I. s. 1857, præmis 62).

58 Dommeren i sager om foreløbige forholdsregler skulle følgelig for at vurdere, om de begærede forholdsregler var uopsættelige, udelukkende tage appellantens interesser, herunder den eventuelle fare for, at denne blev påført et alvorligt og uopretteligt tab, i betragtning og ikke tage hensyn til andre omstændigheder af generel art, såsom, i det foreliggende tilfælde, kontinuiteten af den politiske repræsentation; sådanne omstændigheder kunne i givet fald tages i betragtning i forbindelse med afvejningen af de foreliggende interesser.

59 Parlamentets anbringende om vurderingen med hensyn til betingelsen om uopsættelighed må derfor ligeledes forkastes.

Anbringendet om en retlig fejl i forbindelse med afvejningen af de foreliggende interesser

60 Med deres sidste anbringende har appellanterne gjort gældende, at dommeren i sager om foreløbige forholdsregler har begået en retlig fejl i forbindelse med afvejningen af de foreliggende interesser. Til støtte for anbringendet har de fremsat tre kritikpunkter.

61 For det første finder appellanterne, at dommeren i sager om foreløbige forholdsregler har gjort sig skyldig i en fejlagtig vurdering ved at finde, at B. Donnicis og A. Occhettos interesser er lige store. Dermed har han ikke draget konsekvenserne af, at A. Occhetto opnåede flere præferencestemmer og derfor kan godtgøre at have en større interesse end B. Donnici i at udøve mandatet som parlamentsmedlem.

62 For det andet har dommeren i sager om foreløbige forholdsregler ikke taget hensyn til almenhedens interesse i, at Parlamentet sikres størst mulig politisk legitimitet, idet grundlaget for denne legitimitet er den almindelige valgret. I det foreliggende tilfælde burde hensynet til almenhedens interesse have ledt dommeren til at afslå at udsætte gennemførelsen af den omtvistede afgørelse, da denne foranstaltning ville have ført til, at den person, som havde opnået færrest stemmer, havde fået sæde i Parlamentet, hvilket ville have mindsket dets politiske legitimitet. Under alle omstændigheder ville et afslag på at udsætte gennemførelsen af den omtvistede afgørelse ikke have påført Parlamentets politiske legitimitet et uopretteligt tab, selv hvis afgørelsen i hovedsagen var faldet ud til B. Donnicis fordel, idet Parlamentet fra det tidspunkt, hvor der blev truffet afgørelse i sagen om foreløbige forholdsregler, til det, hvor der blev truffet afgørelse i hovedsagen, ville have haft en person som medlem, som den almindelige valgret havde givet større legitimitet.

63 For det tredje finder appellanterne, at den appellerede kendelse er behæftet med en retlig fejl, idet dommeren i sager om foreløbige forholdsregler har anvendt fumus boni juris til at vurdere, om der forelå uopsættelighed, og om B. Donnici havde en større interesse. Appellanterne har gjort gældende, at selv om det synes at fremgå af retspraksis, at fumus boni juris og uopsættelighed til en vis grad kan erstatte hinanden, kan der ikke være tale om, at det er tilstrækkeligt til at kompensere for en fuldstændig mangel på tilstedeværelse af et af disse to elementer, at det andet foreligger.

64 Ved interesseafvejningen burde dommeren i sager om foreløbige forholdsregler ifølge appellanterne have fastslået, at der i det foreliggende tilfælde overhovedet ikke

foreligger uopsættelighed. De har i den forbindelse påberåbt sig kendelse afsagt af Domstolens præsident den 31. juli 2003, Le Pen mod Parlamentet (sag C-208/03 P-R, Sml. I, s. 7939, præmis 106), hvoraf det fremgår, at dommeren i sager om foreløbige forholdsregler i forbindelse med afvejningen af de foreliggende interesser skal undersøge, om en eventuel annullation af den omtvistede retsakt under hovedsagen vil gøre det muligt at ændre den situation, som beslutningens umiddelbare gennemførelse ville medføre, og omvendt, om udsættelse af den nævnte akts gennemførelse kan hindre, at beslutningen senere får fuld virkning, såfremt sagsøgte frifindes. Havde dommeren i det foreliggende tilfælde foretaget sidste del af denne vurdering, ville han uundgåeligt være nået frem til, at udsættelse af gennemførelsen af den omtvistede afgørelse kun ville kunne hindre, at afgørelsen fik fuld virkning, hvis annullationssøgsmålet førte til, at sagsøgte blev frifundet. I det foreliggende tilfælde er det følgelig fuldstændig utilstrækkeligt, at der foreligger uopsættelighed.

65 Hvad dette angår bemærkes, at dommeren i sager om foreløbige forholdsregler først fastslog, at det tab, B. Donnici ville lide i tilfælde af, at Retten under hovedsagen annullerede den omtvistede afgørelse, hvis gennemførelsen af den ikke blev udsat, ville være uopretteligt, og derpå foretog en afvejning af de foreliggende interesser, idet han indledningsvis fremhævede A. Occhettos interesse i, at den omtvistede afgørelse blev gennemført, eftersom det ville betyde, at hans mandat blev opretholdt. Ifølge dommeren i sager om foreløbige forholdsregler ville gennemførelsen af den omtvistede afgørelse kunne medføre et uopretteligt tab for B. Donnici, mens en imødekommelse af begæringen om udsættelse af dens gennemførelse omvendt ville indebære den samme risiko for A. Occhetto på grund af sandsynligheden af, at en eventuel frifindende dom først ville blive afsagt, efter at hovedparten af eller hele den resterende del af hans mandat var udløbet.

66 Efter således at være nået frem til, at B. Donnicis og A. Occhettos særlige og umiddelbare interesser var lige, fortsatte dommeren i sager om foreløbige forholdsregler sin argumentation ved at tage de mere generelle interesser, der under sådanne omstændigheder har særlig betydning, i betragtning. Han fandt i den forbindelse, at skønt det er ubestridt, at Den Italienske Republik har en interesse i, at Parlamentet overholder den italienske valglovgivning, har Parlamentet en generel interesse i, at dets afgørelser opretholdes. Dommeren fandt imidlertid, at ingen af disse interesser vejede tungest ved afvejningen af de foreliggende interesser.

67 Det var således først efter at have fastslået, at både de særlige og de generelle foreliggende interesser var lige store, at dommeren i sager om foreløbige forholdsregler tog væsentligheden af B. Donnicis anbringender i betragtning og fastslog, at der forelå fumus boni juris, idet han hvad dette angår lagde en fast retspraksis til grund, nemlig kendelse afsagt af Domstolens præsident dels den 23. februar 2001, Østrig mod Rådet (sag C-445/00 R, Sml. I, s. 1461, præmis 110), dels den 11. april 2002, NDC Health mod IMS Health og Kommissionen (sag C-481/01 P(R), Sml. I, s. 3401, præmis 63), samt kendelsen i sagen Le Pen mod Parlamentet (præmis 110).

68 De argumenter, som appellanterne har fremsat, kan ikke anfægte denne vurdering, som er blevet anlagt af dommeren i sager om foreløbige forholdsregler.

69 For det første ledte den afvejning af de foreliggende interesser, dommeren foretog, ham til at fastslå, at B. Donnicis og A. Occhettos særlige interesser måtte ligestilles. At interesserne er lige, er ikke ensbetydende med, at der ikke foreligger uopsættelighed. Tværtimod er der i det foreliggende tilfælde klart fare for et uopretteligt tab — hvilket er det eneste kriterium for, om der foreligger uopsættelighed — såvel for B. Donnici som, i tilfælde af at begæringen om udsættelse tages til følge, A. Occhetto.

70 For det andet foretog dommeren i sager om foreløbige forholdsregler, i modsætning til, hvad appellanterne har gjort gældende, en vurdering af Parlamentets mere generelle interesser, herunder navnlig dets interesse i, at dets afgørelser opretholdes. I stedet for at tage disse interesser i betragtning isoleret, afvejede han dem med rette mod Den Italienske Republiks interesse i, at Parlamentet overholder den italienske valglovgivning. Der gælder det samme med hensyn til Parlamentets politiske legitimitet og dets interesse i, at den kandidat, som har fået flest stemmer, har sæde i det. Skønt det ikke kan bestrides, at sådanne interesser foreligger, kan der heller ikke ses bort fra, at Den Italienske Republik har en interesse i, at de italienske medlemmer, som er blevet valgt i overensstemmelse med de nationale valgprocedurer, og som er blevet erklæret for valgt af en af denne medlemsstats højeste retsinstanser, har sæde i Europa-Parlamentet.

71 Appellanternes anbringende om, at der er begået en retlig fejl ved afvejningen af de foreliggende interesser, må derfor ligeledes forkastes.

72 Da samtlige anbringender er blevet forkastet, bør appellen forkastes.

Sagens omkostninger

73 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, som ifølge dets artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da B. Donnici har nedlagt påstand om, at appellanterne tilpligtes at betale sagens omkostninger, og da disse har tabt sagen, bør det pålægges dem at betale B. Donnicis omkostninger.

På grundlag af disse præmisser bestemmer Domstolens præsident:

1) Appellen forkastes.

2) Achille Occhetto og Europa-Parlamentet betaler Beniamino Donnicis omkostninger.

Underskrifter